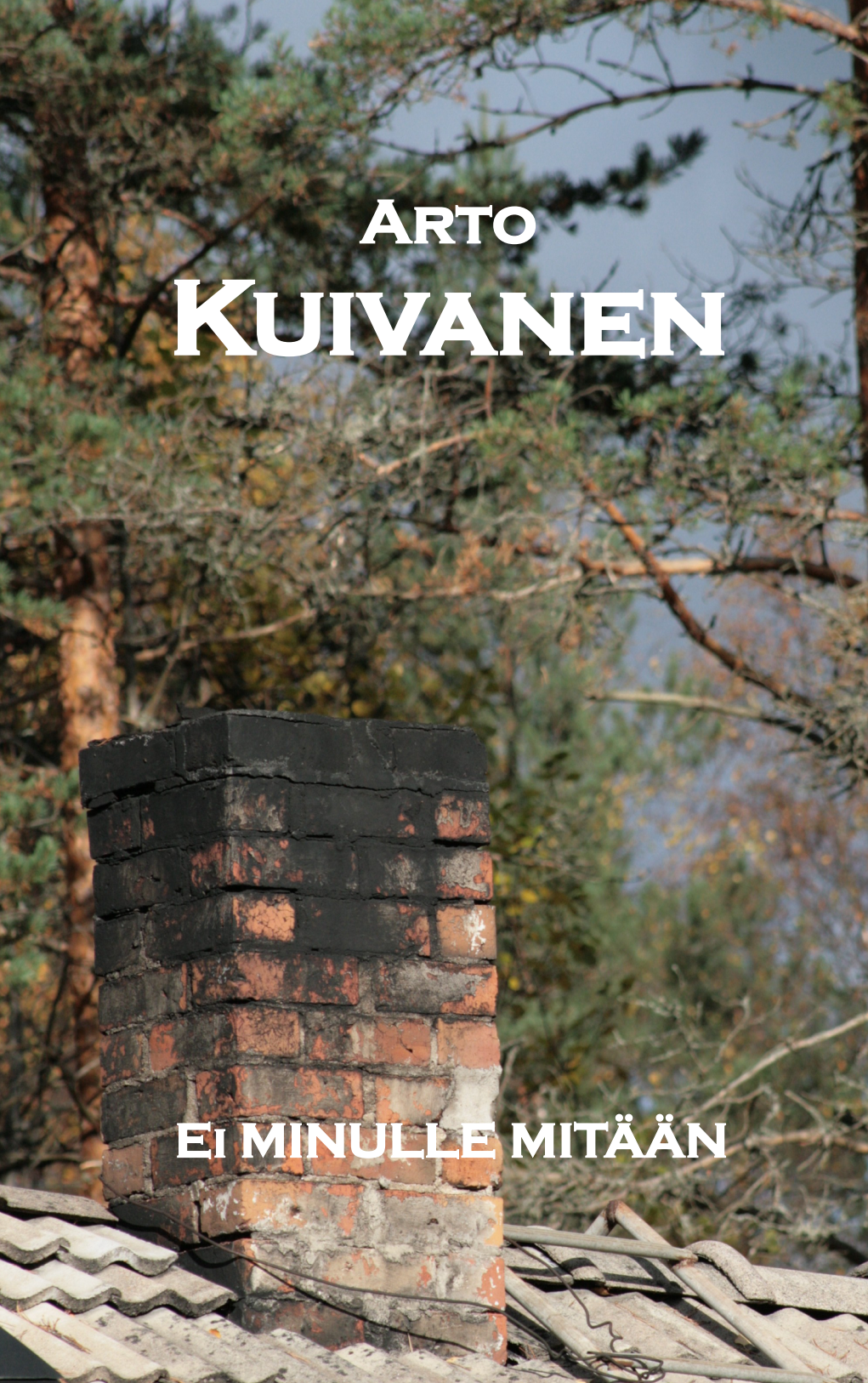

A photograph of a brick chimney on a roof. The chimney is made of red and black bricks, with the top section being black. It sits on a roof of grey tiles. In the background, there are green and brown trees against a blue sky. The text 'ARTO KUIVANEN' is overlaid in white, bold, sans-serif font at the top.

ARTO KUIVANEN

EI MINULLE MITÄÄN

EI MINULLE MITÄÄN

*Tämän kirjan kaikki tapahtumat, paikat ja henkilöt ovat
mielikuituksen tuotetta. Kaikkia yhtäläisyyksiä todellisuuteen on
pidettävä sattumina.*

Arto Kuivanen

EI MINULLE MITÄÄN

Romaani

© 2010 Arto Kuivanen

Kansi: Arto Kuivanen

Kannen kuvat: Arto Kuivanen

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

ISBN 978-952-498-425-6

*Isälleni (1919-2010),
joka ei ehtinyt tätä lukea.*

ESIPUHE

Nimeni on Arvo Sakari Eskola. Synnyin Vapunpäivänä 1969. Tässä kirjassa kuvattujen tapahtumien aikaan olin kaksi ja puoli vuotta opetellut aviomiehen roolia. Ikuisena poikamiehenä minun oli ollut vaikeaa tottua ajatukseen, että kotona minua odotettiin töistä ja matkoiltani. Tuore avioavaimoni Hanna oli kovin huolestunut jo pelkästä autoilustani kotimme ja työpaikkani välillä. Pidemmälle ulottuneet matkat olivat hänelle silkkaa piinaa. Itse en matkustusta pelännyt. Se oli vain osa työtäni. Vakuuttelin Hannalle kerta toisensa jälkeen, ettei minulle voisi tapahtua mitään. Autoissa oli käytettävä turvavöitä ja turvatyynyjäkin löytyi melkein jokaiselle ruumiinosalle. Lentokoneet tarkistettiin ennen jokaista lähtöä. Mikään ei jäisi mekaanikoilta huomaamatta. Turvatarkastukset kentillä olivat huippuluokkaa. Metallinpaljastimet olivat lahjomattomat. Koneeseen ei saanut vietyä vaarallisia esineitä. Aloin itsekin uskoa, ettei minulle tosiaan voisi tapahtua mitään.

Olin siinä väärässä.

1. LENTO

Punainen taksi pysähtyi renkaat vingahtaen Oulun lentoaseman oven eteen. Kuljettaja oli ajanut koko matkan reippaasti nopeusrajoituksia vapaasti soveltaen. Vauhtia riitti aivan ovelle asti. Annoin luotokorttini hänelle auton vielä liikkuesssa. Kuljettaja suoritti rahastuksen nopeasti ja syöksyin terminaaliin.

–Arvo Eskola, Arvo Eskola, ilmoittautukaa portilla numero kaksi. Monotoninen naisääni kuulutti nimeäni. Juoksin suoraan turvatarkastukseen. Nopea laukun läpivalaisu ja olin portilla. Kanssamatkustajani olivat jo kivunneet koneeseen, kun näytin henkilökorttiani virkailijalle. Tämä kiitti ja toivotteli hyvää matkaa. Juoksin ovesta ulos.

Sade kasteli Oulun lentokentän asfalttia. Sille oli muodostunut pieniä lätäköitä. Putoavat pisarat tekivät veteen pyöreitä kuvioita. Elokuinen sade oli lämmintä, eikä tuulikaan piiskannut sitä vaakasuorasti kasvoilleni. En edes huomannut kastuvani. Olin pahasti myöhässä.

Minulla oli takanani työntäyteiset kaksi päivää Oulussa. Ensimmäinen päivä oli mennyt uuden asiakkaan luona neuvotteluissa järjestelmätilauksesta.

Kokous oli sujunut hyvin ja olin vakuuttunut, että se johtaisi kauppaan. Esimieheni olisi tyytyväinen työhöni. Ja niin olin minäkin. Tämä toinen päivä oli mennyt vanhan asiakkaan luona, jossa olin suorittanut toimittamamme tietojärjestelmän huoltoa. Ohjelmistopäivityksiä, tietokantojen siivousajoja ja asiakkaan ongelmien ratkomisia. Rutiinityötä, mutta jonkun sekin oli tehtävä.

Viimeiseen tietokantapäivitykseen oli mennyt enemmän aikaa kuin olin arvioinut ja lähtöni lentokentälle oli viivästynyt. Taksinkuljettaja oli tehnyt viimeisen urotyön ja ehdin nipin napin koneeseen.

Liika kahvi maistui vielä kurkussa, kun astuin koneen takapäässä oleville kapeille portaille. Sade oli lyhyen ulkona kiiruhdetun matkan aikana kastellut hiukseni läpimäriksi. Vesi valui otsalta poskille kutittaen ikävästi. Harpoin rivakasti portaat ylös. Pyyhkäisin kädelläni jakausta suoraksi päästessäni koneen ovelle.

Sinisilmäinen lentoemäntä vastaanotti minut ystävällisesti tervehtien ja asetti kasvoilleen hymyn, joka sai minut tuntemaan itseni tervetulleeksi, vaikka olinkin viivyttänyt konetta muutaman minuutin. Vastasin tervehdykseen niin ystävällisesti kuin taisin ja valitelin aiheuttamaani viivästystä. Saatua kuulla, että kone oli edelleen aikataulussa, nyökyttelin ja astuin matkustamoon.

Kone oli noin neljäkymmentäpaikkainen potkurikone, jonka vasemmalla puolella oli yksittäisten istumapaikkojen jono, kun taas oikealla istuttiin pareittain. Seisahdin heti matkustamon alkupäähän ja karotoitin itselleni sopivaa paikkaa. Sen sai valita vapaasti.

Viimeisestä yksittäisestä tuolista nousi eteeni käytävälle mies, joka kyykisteli käsiinsä penkin alle työntämäänsä laukkuja.

Arvo Sakari Eskolan työviikko oli täyttymässä. Hän kiiruhti lentokoneeseen, jolla ehtisi iltauutisille. Kahden kiireisen matkapäivän jälkeen häntä vaivasi jo koti-ikävä. Siellä odottivat tuore aviovaimo Hanna ja puolitoistavuotias Jaakko yhdessä Laikkukoiran kanssa. Ikuisesta poikamiehestä oli tullut aviomies ja perheenisä. Hanna oli huolissaan Arvon työmatkoista, vaikka tämä toisteli kerta toisensa jälkeen olevansa kokenut matkustaja, eikä hänelle voisi tapahtua mitään. Tuona elokuuisena perjantai-iltana joku oli päättänyt toisin. Lento Oulusta Tampereelle oli perillä aikataulussa, mutta Arvo Eskola ei ollut siinä mukana. Eikä hän nähnyt TV:stä iltauutisia, vaikka niissä hänestä kerrottiinkin.

9 789524 984256